

При всяка нова радостна вест, сърцето на тримата братя: Асен, Петър и Иваница, беше в буйна, топла ^{признателност} благодарност, а устните им нашепваха едва чула благодарност към небесния войн, покровителя на българския народ и Асеновия род : свети Димитър.

Не страх от ромеите. Друга грижа свиваше царското сърце. Преди два дни бе дошъл бърз гончия от престолната с вестта, че царица Елена се канела да тръгне към Ловеч, щом друмовете се очистят и от последните ромейски войски. А със себе се щяла да вземе и малкия Иоан-Асена, крехкия двегодишен младенец.

От тогава бяха изминали няколко дни и царицата още не бе пристигнала. Вместо нея бързоходец от Градница бе донесъл вест, че отряд от ромейската рат дебнел някъде из долината на Росица, пазейки свободното отстъпление на Исака. Всички бяха убедени, че това е било съобщено и на царицата и че тя се е отказала от решението да пътува в тия опасни времена.

Но все пак неизвестността тежеше над всички ~~сърца~~ като тъмен градоносен облак, и по два пъти на ден в Ловеч отслужваха молебен за спасението на благочестивата царица Елена, обичана и почитана заради милостта на сърцето си и хубостта на осанката си.

Петър полека вдигна очи, изгледа братя си изпод вежди. Помисли да го разсее, като го заговори за последните новини от запад.

- Знаеш ли, че ако излезе заръка, от тая работа ние ще имаме голяма полза...

Асен не отговори, углъбен в мисъл.

Петър продължи, повече говорейки на най-младия си брат Иваница, отколкото на Асена.

- Ако император Фридрих наистина събира 100 хиляди души, за да премине през нашите земи, може ли Исаак Ангел да